

«Ο παππούς και το εγγονάκι»

Λέων Τολστόι

**Ο παππούς είχε
γεράσει πολύ.**

**Τα πόδια του δεν τον
πήγαιναν, τα μάτια του
δεν έβλεπαν,
τ' αυτιά του δεν
άκουγαν. Δόντια δεν
είχε. Κι όταν έτρωγε,
του χυνόταν το φαγητό.**

**Ο γιος του και η νύφη
του δεν τον έβαζαν
πια μαζί τους στο
τραπέζι, αλλά του
'διναν να φάει πάνω
στη μεγάλη χτιστή
χωριάτικη θερμάστρα
όπου πλάγιαζε.**

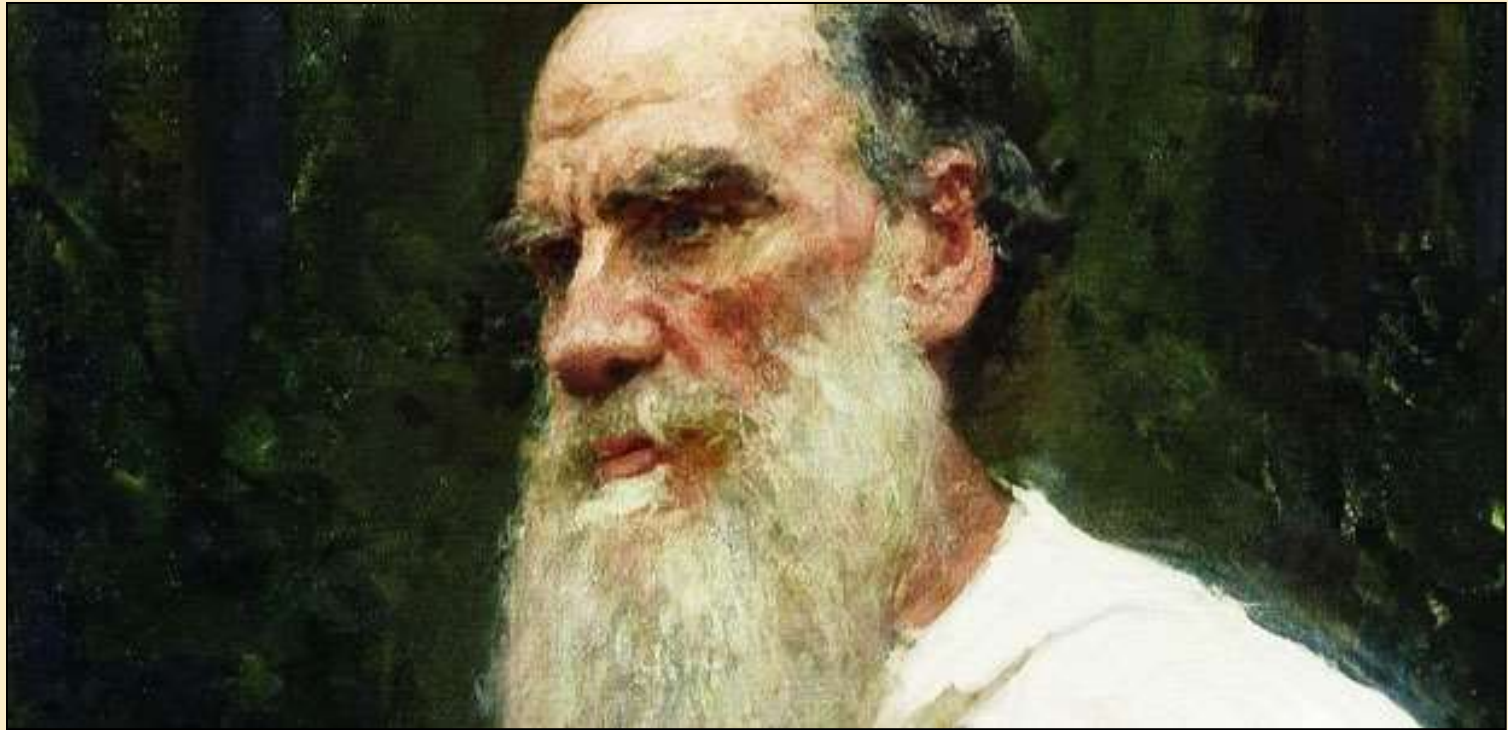

Κάποτε που του βάλανε να φάει στο πήλινο πιάτο, του ξέφυγε από τα χέρια, έπεσε κι έσπασε.

Η νύφη του άρχισε τότε να τον μαλώνει πως όλα τα χαλάει στο σπίτι και σπάει τα πιάτα.

Τέλος του είπε πως αποδώ και πέρα θα του 'διναν να τρώει στην ξύλινη γαβάθα.

Ο παππούς αναστέναξε μόνο και δεν είπε τίποτα.

Μια μέρα ο άντρας
με τη γυναίκα του
παρακολουθούσαν
που ο γιος τους
μαστόρευε κάτι
σκαλίζοντας ένα
μικρό κούτσουρο.

Ο πατέρας λοιπόν τον ρώτησε:

«Τι φτιάχνεις εκεί, Μίσα;».

Κι ο Μίσα απαντά: «Φτιάχνω μια μεγάλη γαβάθα, πατερούλη. Όταν εσύ κι η μάνα μου γεράσετε, θα σας ταΐζω σ' αυτήν τη γαβάθα».

**Ο άντρας κι η γυναίκα του κοιτάχτηκαν και δάκρυσαν.
Νιώσανε ντροπή που είχαν προσβάλει τον παππού.**

**Κι από τότε τον βάλανε να τρώει μαζί τους στο τραπέζι.
και τον πρόσεχαν όπως πρέπει.**

Οι ψυχές των Γερόντων, Κ.Π.Καβάφης

Μες στα παληά τα σώματά των τα
φθαρμένα
κάθονται των γερόντων η ψυχές.
Τι θλιβερές που είναι η πτωχές
και πώς βαρυούνται την ζωή την άθλια που
τραβούνε.
Πώς τρέμουν μην την χάσουνε και πώς την
αγαπούνε
η σαστισμένες κι αντιφατικές
ψυχές, που κάθονται —κωμικοτραγικές—
μες στα παληά των τα πετσιά τ'
αφανισμένα.

Ένας Γέρος (1897) Κ.Π.Καβάφης

**Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμμένος στο τραπέζι κάθετ' ένας γέρος·
με μian εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.**

**Και μες στων άθλιων γηρατειών την καταφρόνεια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια
που είχε και δύναμι, και λόγο, κ' εμορφιά.**

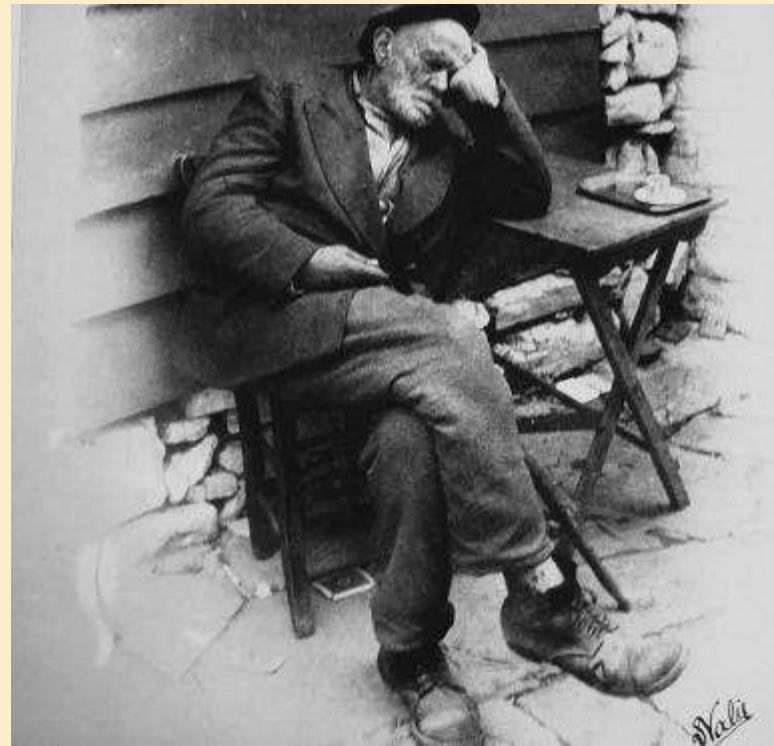
Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει, το κυττάζει.

**Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν νέος μοιάζει
σαν χθές. Τι διάστημα μικρό, τι διάστημα μικρό.**

**Και συλλογιέται η Φρόνησις πώς τον εγέλα·
και πώς την εμπιστεύονταν πάντα - τι τρέλλα! -
την ψεύτρα που έλεγε· «Αύριο. Έχεις πολύν καιρό.»**

**Θυμάται ορμές που βάσταγε· και πόση
χαρά θυσίαζε. Την άμυαλή του γνώσι
κάθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την εμπαίζει.**

**...Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και να θυμάται
ο γέρος εξαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στου καφενείου ακουμπισμένος το τραπέζι.**

**Φωτογραφία του Δημήτρη Βαλή,
από του Άλμπουμ «η Γενιά που φεύγει»**

Ο Τολστόι με τα εγγόνια του

**Ο Λέων Τολστόι διαβάζει γραπτά του σε φίλους
1910**

Πηγές

Σχολικό εγχειρίδιο
Διαδίκτυο

Επιμέλεια

Δανίκα Ευανθία, Φιλολόγος

